

Nieuwsbrief 18

Beste Niños donateur,

Ons afgelopen halfjaar was niet zo stormachtig als het jaar daarvoor maar we hebben zeker niet stilgezeten. Natuurlijk was de grootste klus de twee nieuwe kinderrestaurants af te krijgen binnen de geplande bouwtijd. We hebben er welgeteld 7,5 maand over gedaan, het was weer een forse investering maar het is gelukt. De tuin die deel uitmaakt van het terrein is al volop in gebruik. We hebben al heel wat groente geoogst en er zijn zeker 5 keer meer konijnen dan waar we mee begonnen.

Verder hebben we weer een en ander gewonnen. Niet onbelangrijk is dat we voor de tweede keer in ons ruim vijfjarig bestaan zijn uitgeroepen tot het beste twee sterren hotel van Cusco. Verder kwamen we op de shortlist van een internationale toerisme prijs. We wonnen niet maar waren toch bij de beste 10 van 700 deelnemers. Wat we wel wonnen was de Gouden Pollepel, althans de opbrengst van het galadiner dat ter ere van de winnaar werd gehouden. Een zeer fors geldbedrag kwam onze kant op zodat we meteen weer een deel van de investering in de nieuwe restaurants terug hebben.

Het laatste half jaar zijn we veel extra trieste gevallen tegengekomen. Veelal ging het om de familie van kinderen die in het restaurant komen. Een moeder, of beter gezegd een echtpaar dat zo aan de alcohol verslingerd was, dat ze de kinderen 's nachts gemakshalve maar op straat gooiden. En waarschijnlijk meer verkrachtingszaken van meisjes.

Een jongetje dat al jaren met een ontsteking in zijn voorhoofdsholte rondliep waardoor niemand meer bij hem in de buurt wilde komen vanwege de ondragelijke lucht die de ontsteking verspreidde. Verhalen die eerder boze sprookjes lijken maar echt gebeuren.

Een ongeluk was er ook. Onze bij iedereen zeer geliefde zwemleraar Potokoy overleed na een busongeluk. Chauffeurs worden zo uitgebuit dat ze makkelijk twee dagen achter elkaar achter het stuur zitten en dan natuurlijk onvermijdelijk op een moment in slaap vallen. Het gebeurt regelmatig. Deze keer overleden zeven mensen toen hun bus verongelukte.

Onze jongens blijven voor een deel vooral wat aanschooieren. Maar niet allemaal. Ramon studeert serieus, Demetrio lijkt de draad weer op te pakken en Dimas en Luis zijn semi het huis uit. Dus we zijn nog niet helemaal hopeloos wat betreft de resultaten van onze opvoeding, hoewel niet alles is zoals wij het hadden gewild.

We hebben nog wel meer, u leest het hier onder. In ieder geval willen we iedereen alvast maar weer eens bedanken voor alles. U heeft weer enorm gesteund, met maandelijkse bijdragen of speciale giften. Nu we steeds groter worden lijkt het wellicht dat we uw steun minder nodig hebben maar niks is minder waar. Vanaf deze maand hebben we niet 250 maar 500 monden te vullen en een tiental extra Peruanen van werk en een welverdiend salaris te voorzien. Onder de nieuw geselecteerde groep kinderen zaten er weer heel erg veel die in extreme omstandigheden leven. Kinderen die vechten om een broodje of dagenlang bijna niks eten. Laten we blij zijn dat we voor een zo grote groep iets kunnen doen; aan het verminderen van de honger, de dagelijkse ellende en op termijn, dat weten we zeker, iets aan hun hele bestaan. Zij zullen het hun leven nooit vergeten dat er hulp was. Meer reden om ze te blijven helpen is niet nodig, denken we.

Jolanda van den Berg, Titus Bovenberg, Cusco, december 2004

Open

Ze zijn half december opengegaan: onze twee nieuwe restaurants. Eerst op halve kracht om alles goed in te werken maar waarschijnlijk al als u dit leest, op de hele sterkte.

Per restaurant selecteerden we 125 kinderen. In totaal hebben we dus 250 nieuwelingen. De selectie leek wel een film. We vragen de ouders te komen om hun kinderen aan te melden.

Zo kunnen we enigszins controleren of de hulp die we aanbieden ook terecht komt bij de allerarmsten. Waar mogelijk checken we verhalen en bezoeken we huizen. Maar heel vaak is er weinig aanvullend onderzoek nodig om ja te kunnen zeggen. Veel moeders die alleen gelaten zijn door hun man die

vervolgens vrolijk aan een nieuw gezin begint. Veel chronische armoede. Geen werk, soms werk, heel zwaar werk. Werk dat er is wordt bijna zonder uitzondering schaamteloos slecht betaald. Of, wat in de bouw regel is: betaald in de kroeg. En wie zijn baas en zijn collega's niet op een of twee of meer rondjes trakteert kan het in de toekomst wel vergeten met werk. Keihard. Veel salarissen zijn dezelfde vrijdagavond van uitbetalen al op. Man komt dronken thuis, vrouw is boos. Man slaat er op los en de chaos is compleet. Veel ouders vluchten in alcohol. Kinderen hebben niet alleen te lijden onder de schrijnende armoede maar vooral ook onder alle ellende, agressiviteit en hardheid die daarmee samenhangt. Bijna in alle gevallen hoorden we verhalen zoals: Man weg, man dood, vrouw dood, oma die een gezin van een dochter opvangt, tweede man wil niet zorgen voor kinderen uit eerste gezin, invalide geworden en niet meer voor je gezin kunnen zorgen, vrouw weggelopen en man kan niet gaan werken. En nog veel meer.

De kinderen hebben niet alleen te maken met fysieke verwaarlozing, geen of slecht of heel weinig eten. Niemand gaat met ze naar een dokter of tandarts als dat nodig is, ze leven in het vuil en het stof. Ze moeten zich ook weren tegen agressieve, al dan niet dronken, of gewoon hopeloze gefrustreerde volwassenen. Maar in weinig gevallen is er sprake van een echt gezin met een echte poging tot opvoeding en gezinsleven.

De kinderen die we zagen waren er gemiddeld ernstiger aan toe dan de kinderen die we eerder zagen. Waarschijnlijk omdat onze twee restaurants iets verder aan de rand van de stad gelegen zijn, waar woonruimte nog goedkoper is, komen we nog meer ellende tegen dan we al gewend waren. De directeur van Rosario, de school waarmee we vaak samenwerken, kwam al snel nadat hij gehoord had dat we nieuwe restaurants zouden openen, met de vraag of hij direct een aantal noodgevallen mocht voordragen. Dat is goed zeiden we omdat we weten dat als hij het over noodgevallen heeft dat het ook werkelijk zo is. Nog dezelfde dag kwam hij met een gigantische lijst van ruim 100 kinderen, in plaats van de misschien 10 die wij in gedachten hadden. We hebben ze, bijna zonder uitzondering geaccepteerd.

We gaan ons best doen om alle 250 nieuwkomers op te lappen. Eerst ontwormen en van andere parasieten ontdoen, beetje bij beetje laten wennen aan het fenomeen elke dag warm eten en minstens elke week warm douchen. We gaan ze leren hoe ze een wc moeten gebruiken en hun tanden moeten poetsen. Later proberen we ze te laten luisteren, wat de kinderen niet gewend zijn te doen, althans niet als er niet met slaan wordt bedreigd. Beetje bij beetje ook moeten ze basismanieren leren. Op je stoel blijven zitten tijdens het eten en op je beurt wachten bijvoorbeeld. Daarna komt de huiswerkles wat ook heel moeilijk voor ze is.

Vanwege de veelal chronische ondervoeding waarmee de meeste kinderen te maken hebben is niet alleen hun lengte en gewicht achtergebleven. Ook hun neurologische ontwikkeling is gestagneerd. Dus hebben ze vaak forse leer- en concentratieproblemen die het hen moeilijk maakt een gewone les te volgen. We zijn er dus nog wel even zoet mee voordat de nieuwe hongerlappenclub op het peil is waar we onze eerste tweehondervijftig uitvretertjes hebben kunnen krijgen. Maar het gaat lukken, vast en zeker.

Weer de beste twee sterren

Onze hotels blijven gestaag groeien naar een steeds hogere bezetting. Onze eigen inkomsten blijven zo een flinke bijdrage leveren aan de uitvoering van de projecten, naast de inkomsten die we uit donaties ontvangen. We blijven voortdurend in de weer om de kwaliteit van onze twee Niños Hotels optimaal te houden. Een aanzienlijk deel van de gasten beveelt ze anderen aan. Extra leuk was dat we ook dit jaar weer werden genomineerd voor de prijs van beste hotel in onze categorie. Dat gebeurt ons bijna elk jaar en is een eer. Er zijn maar 3 genomineerden per categorie en er kwamen dit jaar zeker 10 nieuwe en goede hotels bij in Cusco. Niet omdat we arrogant zijn geworden maar omdat we ons niet konden voorstellen dat we weer iets zouden winnen, ging ditmaal Gladys, onze receptioniste naar de, naar onze smaak nogal langdradige overdreven serieuze ceremonie die gepaard gaat met de beste hotelverkiezing. Ze vond het leuk om daar collega's van andere hotels te ontmoeten. Een gezellig avondje uit. Ze schrok zich een ongeluk toen ze op het podium werd geroepen. Voor de 2de keer in ons amper 6-jarig bestaan kregen we de prijs als beste twee sterren hotel. We dachten aan een grap toen ze de volgende ochtend met de oorkonde aan kwam zetten. Voor iedereen hebben we taart besteld en we zijn toch maar gewoon weer simpel apetrots.

De Gouden Pollepel, een enorme aanmoediging op het juiste moment

Maar er was nog een fantastische erkenning en steun voor ons werk. Elk jaar organiseert de Haagse Courant een uitverkiezing van het beste restaurant van Den Haag en omstreken. Dat restaurant wordt geëerd met de Gouden Pollepel en kan de rest van het jaar het eten niet aangesleept krijgen

schijnt het. De uitreiking gaat gepaard met een galadiner. Bedrijven sponsoren met een groot bedrag een tafel en brengen daarmee een flink bedrag bijeen. Dat bedrag gaat naar een goed doel. Er waren 5 goede doelen op de shortlist. Een zware jury vergadert uren en uren en kiest een project. En dat waren wij dit jaar. Het leuke was dat we van het hele voorgaande proces niks wisten. Pas toen het zeker was dat we het favoriete project van de jury waren geworden, kregen we het goede nieuws te horen. We hebben een cheque in ontvangst genomen die ons een beetje deed blozen. Een fantastisch bedrag waarmee we direct een niet onaanzienlijk deel van de bouwkosten van onze nieuwe restaurants hebben kunnen dekken. En ook nu weer waren we niet alleen blij met de enorme steun in de rug op het goede moment, maar stiekem ook wel weer trots dat de jury ons heeft uitverkoren.

Meer worteltjes en meer konijnen

Als onderdeel van het terrein waarop we de twee nieuwe restaurants bouwden, maakten we ook een tuin. Onze kinderen dreigen heel snel stadskinderen te worden die bijna niks van de natuur meemaken (dan alleen de kou en de regen) hoewel veel van hun ouders hun leven lang op het land werkten. Daarom vonden we het een goed idee een 'schooltuin' te beginnen. Alles op een relatief klein terrein, van 20 bij 20 meter.

Alle kinderen mogen bij toerbeurt in de tuin komen werken en we hebben een overenthousiaste tuinman aan het werk.

Al tijdens de bouw zijn de sla, bietjes, worteltjes en meer inheemse groenten geplant. Al meerdere malen is er geoogst. Natuurlijk gebruiken we alles voor onze eigen restaurantkeukens. We bouwden een kas om de productie te verhogen. Er is een grote composthoop waar het afval van de keuken naar toe gaat en wormen worden gekweekt. En we hebben konijnen. Iedereen is razend enthousiast. Onze tuinman is een mix tussen Piet Pelleboer en Martin Gaus, de konijnen hebben ook volop plezier. We begonnen met 3 en hebben er nu meer dan 15. De kinderen vinden het helemaal geweldig om in de grond te wroeten, wormen te verzamelen. Erg leuk om te zien dat het nieuwe tuinidee ook echt werkt zoals we hadden gedacht dat het zou werken.

Meer goeds

In de vorige nieuwsbrief vertelden we over het min of meer ontsporen van een aantal van onze jongens. Het gaat nog steeds niet geweldig met Celso, Santos, Moises en Alan.

De laatste verscheen zelfs op de lokale televisie in een politieprogramma waar hij met de verborgen camera gefilmd werd en te zien was hoe hij iemand beroofde. Gelukkig hebben we nu beter nieuws over Ramon, Demetrio, Luis en Dimas. De laatste twee hebben hun eerste stap naar meer zelfstandigheid gezet. Allebei zijn ze 18 en we hebben samen met hen besloten dat het tijd was geworden een volgende stap in hun ontwikkeling te nemen. Elk van hen woont nu semi-zelfstandig in bij een Peruaans gezin. Er is wel een familiegevoel, ze eten mee en zijn gedeeltelijk lid van het gezin, maar hebben ook veel meer dan bij ons, zelf te bepalen. We vinden niet alleen de stap naar meer zelfstandigheid belangrijk maar realiseren ons ook (meer en meer) dat wij nu eenmaal relatief Hollands zijn in onze opvoeding en opvattingen. In een Peruaans gezin en in de Peruaanse maatschappij gaat het er anders aan toe. En dat moeten ze ergens anders leren. Dat is voor ons een extra reden de jongens, als ze min of meer volwassen zijn, voor een aantal jaren bij een Peruaans gezin te laten wonen. Hoewel het niet vanaf het begin op rolletjes liep, gaat het nu wel goed en steeds beter. De jongens komen, als zij dat willen, in het weekend eten en rondhangen. Ze komen niet eens altijd, en dat is geen slecht teken vinden we. Het betekent misschien dat ze ons niet zo erg missen, maar in ieder geval dat ze bij hun nieuwe gezin genoeg te eten krijgen zullen we maar denken.

Ramon heeft zich, vanaf het moment dat hij nu bijna een jaar geleden op kamers is gaan wonen, voornamelijk van zijn goede kant laten zien. Een kamer netjes houden is niet wat je zo direct van een 20-jarige student zou verwachten. Maar dat de niet zo makkelijk lerende Ramon als cadeau voor zijn goed afronden van de middelbare school om een gasfornuis in plaats van een tweedehands tv of een burenerschrikkende geluidsinstallatie zou vragen, was zelfs voor ons een verrassing. Hij studeert nu hoteladministratie en lijkt zich er goed doorheen te slaan. Wat een wonder denken we wel eens, dat we niet alleen maar zoons hebben die uit zijn op sex, drugs en rock & roll.

Demetrio was dat tot voor kort absoluut. Wilde verhalen hoorden we met regelmaat. Een verhouding met een (veel) oudere vrouw, met een eind hout achternagezeten worden door haar (ex) echtgenoot, vechten, drinken en vast en zeker veel ander fraais. Nog steeds zijn we verrast over zijn huidige vastbeslotenheid alle achterstand in te halen. Hij studeert zich nu een slag in het ronde. Eers waren we ervan overtuigd dat zijn bekering een gril was en op zijn minst bedoeld was om ons geld uit de zak te kloppen. Maar met kleine beetjes hebben we hem meer vertrouwen en geld (om cursussen te betalen) gegeven. Hij studeert nu in behoorlijk hoog tempo Engels en is zijn middelbare school aan het afmaken, waarna hij veel verdere studieplannen heeft.

Eerlijk is eerlijk vinden we, ook een serieus verloren zoon, met een serieus slechte reputatie heeft het recht op een herkansing. Hoewel het bij Demetrio niet om een gewone 2de maar ongeveer om een 10de nieuwe kans gaat.

Een verhaal zonder eind

Kansen geven is misschien wel ons 'kernproduct'. Als rechtgeaarde nog steeds in ruime mate naïeve rasoptimisten gaan we ervan uit dat wie een kans nodig heeft en deze krijgt, hem ook met twee handen zal aangrijpen.

De twee zusjes en hun kleine broertje komen al ruim twee jaar naar het kinderrestaurant. Het zijn bijdehandjes en altijd samen. Ondanks dat we weten dat het thuis niet zo goed gaat, zijn ze gezellig en sociaal. Toch valt op dat vooral de oudste steeds triester wordt en er steeds slechter uit gaat zien ondanks onze verzorging. Onze Georgette is bezorgd en besluit uit te zoeken wat er aan de hand is. Nee hoor, zegt het oudste zusje, alles gaat hartstikke goed. We hebben een heel lieve moeder en ook onze vader slaat ons nooit, nou ja bijna nooit. Na regelmatig doorvragen komt er toch een ander verhaal.

De moeder van de kleintjes blijkt te drinken. Niet haar schuld hoor, verdedigt haar kroost haar. Ze is gewoon in de avond weg en laat ons dan alleen, geeft niks. Uit het verhaal valt op te maken dat moeders bijna elke nacht een drankfestijn aanheft. Als ze laat thuis komt is ze helemaal de weg kwijt en drie van de vier keer gooit ze de drie kleintjes, midden in de nacht op straat. Wegwezen jullie, schreeuwt ze dan; ik moet jullie niet. M'n huis uit. De drie kunnen niks anders doen dan op de stoep wachten tot het licht wordt. De nachten in Cusco, we leven op ruim 3000 meter hoogte zijn steenkoud en ze hebben niks om zich warm te houden. Buren willen niks met de familie te maken hebben.

De moeder heeft geen, of heel soms een beetje werk en als truc koopt ze op krediet eten in een buurtwinkeltje en loopt er mee naar de volgende winkel waar ze haar net gekochte spullen weer verkoopt. Zo komt ze aan geld voor drank. Drank is zelfgestookte jenever, vaak gemixt met pure alcohol. Het kost bijna niks en heeft een enorm alcoholpercentage. De moeder van de drie is al jaren alcoholist. Later komen we er achter dat ze al zeker 25 jaar zwaar drinkt. Haar man werkt als drager op de Inka Trail. Hij verdient bijna niks en sjuwt pakketten van ruim 40 kg langs de trail, en is elke keer 5 dagen op pad, komt dan een dag of twee thuis en gaat dan weer weg. Volgens de kinderen is hun vader heel lief. Hij brengt eten mee en soms ook andere dingen. Het probleem is dat als hij weg is, zijn vrouw weer het meeste verkoopt om door te kunnen gaan met drinken.

De kinderen weten dat maar al te goed. 'Zullen we dekens voor jullie kopen' vroegen we in een poging in ieder geval iets te doen. 'Als jullie moeder jullie op straat gooit kunnen jullie je in ieder geval ergens onder warmen'. 'Doe maar niet' antwoordde de oudste 10-jarige wijsneus. 'Mijn moeder verkoopt ze toch direct weer, dat heeft geen zin'. De situatie zag er hopeloos uit. Moeder alcoholist en een vader die de situatie niet weet te beheersen. Hij lijkt ondanks alle ellende en volgens eigen zeggen heel veel van zijn vrouw en kinderen te houden en de kinderen beamen dat volmondig.

Er moet iets aan te doen zijn besluiten we. Hoewel we ons concentreren op hulp aan kinderen, zou de hulp aan de ouders in dit geval heel veel verbetering voor de drie meisjes inhouden. We hebben een lang en emotioneel gesprek met de ouders.

Het gesprek loopt in het begin nogal chaotisch omdat er alleen maar geprobeerd wordt de schuld op de ander te schuiven. 'Ik drink omdat jij me slaat', zegt de vrouw. 'En ik sla je omdat je tegen me tekeer gaat als ik thuis kom en omdat je anders helemaal niet wilt luisteren'.

Dat gaat zo een tijdje totdat we ze stil krijgen met een beroep op hun plicht als ouders goed voor hun kinderen, waar ze zeggen zoveel van te houden, te zorgen. Ja, daar zijn ze het wel mee eens. Eigenlijk zijn we niet goed wijs, nu je het zo zegt. We gaan ons leven verbeteren. Maar zonder werk kan dat nooit. De man moet steeds weg en dan beginnen de problemen.

Als hij nu in Cusco werk had dan was alles anders. De vrouw zegt ook dat ze acuut zal stoppen met drinken als ze maar werk zou hebben (ze drinkt naar eigen zeggen overigens nauwelijks, eigenlijk niks welbeschouwd). Alles wordt anders, weten ze zeker, als ze maar uit de cirkel van ellende kunnen ontsnappen waar ze nu in zitten.

Ok, denken we. Aan de slag. Voor de moeder regelen we een baantje in onze wasserij. Onze oudgediende Ruthy nemen we in vertrouwen. We leggen haar de situatie van haar nieuwe collega uit en Ruthy zal haar best doen haar te begeleiden.

Justina, zeggen we, je krijgt werk, morgen kan je beginnen, op voorwaarde dat je stipt op tijd komt, schoon op je werk verschijnt. Niet overbodig om daar in geval van de halfvervuilde Justina op te wijzen (Justina is niet haar echte naam, maar laten we haar zo noemen). En uiteraard ben je broodnuchter. Je krijgt een salaris (in de vorm van levensmiddelen) maar als we merken dat je doorgaat met drinken, we zullen het ook aan je kinderen vragen, vlieg je er zonder pardon weer uit. Ook Saul (ook niet zijn echte naam), haar echtgenoot kan wat ons betreft ook gelijk aan de slag, in de bouw van on-

ze twee nieuwe kinderrestaurants. Op de een of andere manier hebben we vertrouwen in de twee, die dolgelukkig zijn en zeggen nog nooit in hun leven iemand tegengekomen te zijn die hen wilde helpen. Ze gaan er een groot succes van maken. We besluiten nog een stapje verder te gaan. De buurt, waar ze hun kamertje huren, is voor Justina niet pluis. Ieder kent haar en we horen min of meer toevallig dat ze een vaag soort vriendenclub van alcoholisten heeft die elkaar 's nachts opzoeken om drank met elkaar te delen en laveloos op een veldje hun roes uit te slapen.

Om te voorkomen dat ze te dicht bij haar drinkvrienden blijft, besluiten we een andere kamer voor de goede voornemens van de familie te huren en knappen die provisorisch voor ze op.

Niet onbelangrijk is dat we de kamer huren van een goede bekende die een oogje in het zeil belooft te houden, wat Justina en Saul overigens niet weten. Als we hen het nieuws van de kamer vertellen is het feest compleet en stromen de tranen overvloedig.

De volgende dag komt Justina, inderdaad nuchter en min of meer schoon (er moeten nog wat meer wasbeurten volgen om het definitieve sein 'redelijk schoon' te kunnen geven) op haar werk. Ze is vol goede moed maar de 25 jaar gestaag doordrinken maakt het de lang niet domme Justina moeilijk zich te concentreren op wat dan ook. Wasgoed merken door er kleine gekleurde draadjes in te rijgen is voor haar een heksenklus. Pas na een tijdje lukt het. Ruthy had haar handen vol aan het bij de les houden van haar pupil. Saul deed het beter, maar zijn werk was niet veel anders dan bouwmaterialen aanslepen.

De kinderen waren dolgelukkig en kwamen na een paar dagen al vertellen hoe fijn het nu thuis was. Dat er niet meer werd geschreeuwd en geslagen en al helemaal geen drank meer in het spel was. In de tweede week kwam Justina laat op haar werk. Griepje gehad, maar toch gekomen legde ze uit. Dat kan natuurlijk gebeuren. De dagen daarna kwam Justina wel op tijd. Maar Ruthy rook iets dat ze niet zou moeten ruiken. Drank. Nee, echt niet waar, onzin, ik heb niet gedronken, beweerde Justina bij hoog en laag toen we haar ter verantwoording riepen. Dus mocht ze van ons gewoon doorgaan. Twee dagen later was het weer raak. Maar nu zo overduidelijk dat er geen ontkennen meer aan was. We hebben een verjaardag gehad met vrienden verklaarde Justina en ik moest wel mee proosten. Ik kon er echt niks aan doen. Saul en de kinderen beaamden het verhaal.

Het was een hoge uitzondering geweest. We waarschuwden haar voor de tweede keer dat ze alles, inclusief haar kamer zou verliezen als ze door zou gaan met drinken.

Toen ze de volgende meer heel dan halfdronken op haar werk verscheen, konden we natuurlijk niet veel kanten meer op. We voelden ons met de rug tegen de muur staan. Haar ontslaan en de nieuwe kamer annuleren zou de familie met een klap terugzetten in de onhoudbare situatie van daarvoor. En dan zou er echt nooit meer iets veranderen.

Het enige dat we konden verzinnen was dat Justina serieus zou werken aan haar alcoholprobleem, dat volgens haar niet bestond. We regelden een opname in de enige psychiatrische kliniek die Cusco heeft. Ze ging akkoord, maar vond dat ze er met een goed gesprek wel zou zijn. We regelden een opname voor haar. Als betaling voor Justina's behandeling kochten we 500 dure tabletten voor de kliniek, die ze nodig hadden om onbehandelbare schizofrene patiënten enigszins rustig te houden. Drie maanden heeft ze, onder hevig protest, vastgezet en een behandeling ondergaan. Wij betaalden verder haar medicijnen. We gingen twee keer per week op bezoek om haar te steunen. Saul kon vanwege zijn werk niet voor de kinderen zorgen. Bij familie hoefden ze al helemaal niet aan te kloppen en ons vertrouwen in Saul als zorgzame vader met drie kleine kinderen in een kamertje was op de een of andere wijze flink geslonken.

Dus moesten opnieuw iets verzinnen. We vonden een ouder zeer betrouwbaar echtpaar, Helena en Rodolfo (beiden gaven eerder huiswerkles aan de kinderen van het kinderrestaurant) bereid om de drie kinderen voor een aantal maanden op te vangen.

Natuurlijk betalen we een salaris maar het bijzondere was, en dat komen we heel weinig tegen, dat ze het zonder ook hadden gedaan. De kinderen, die wel bezorgd waren om hun moeder maar erg blij waren dat ze een tijdje rust hadden, bleken lang geen lieverdjes. Het zou ook raar zijn als de chaos en de gewelddadige omgeving waarin ze jaren leefden geen sporen nagelaten zou hebben. Helena en Rodolfo hadden er hun handen vol aan.

En passant vertelde de oudste van de drie dat ze inderdaad gelogen hadden en altijd hadden geweten dat hun moeder gewoon door was gegaan met drinken. In een moeite door vertelden ze nu eveneens dat hun vader bij nader inzien niet de zo lieve man was die het allemaal boven het hoofd was gegroeid. Saul had gelijk van zijn eerste salaris zijn vrouw meegenomen om het op een drinken te zetten en bleek zelf eigenlijk ook alcoholist. Toen we hem erop aanspraken gaf hij het toe, er kwamen weer tranen en nieuwe beloftes. Het kwam omdat ze zo blij waren geweest met hun nieuwe situatie dat er wel een feestje gebouwd moest worden. Ook nu konden we weinig anders dan berusten in de situatie. Kinderen officieel uit een gezin halen en ergens anders plaatsen, is vrijwel onmogelijk. De weinige opvang die er is, zit boordevol probleemgevallen en omdat iedereen wel een dronken vader en of

moeder heeft zou de kinderrechtter geen toestemming geven de kinderen in een tehuis op te nemen. De ouders leven nog dus wordt er niks gedaan. Afgezien daarvan is de kwaliteit van de kinderopvang erbarmelijk. Dus iedereen ploegde voort, de kinderen leken weer een beetje gelukkig maar dat was natuurlijk relatief.

Justina zat in haar inrichting en had het soms zelfs wel naar haar zin hoewel ze er ons op wees dat het niet normaal was waar ze nu zat: Die mensen hier zijn knettergek hoor, liet ze ons in vertrouwen weten. Waren we daar wel van op de hoogte?

Haar opname konden we niet langer dan drie maanden rekken.

Toen ze uit de inrichting kwam stond Saul, die overigens maar 1 keer bij haar op bezoek was geweest, haar op te wachten. Om Justina's genezing te vieren zijn ze regelrecht naar de kroeg gegaan waar ze zich compleet vol hebben laten lopen. De dagen daarna zijn ze gewoon door gegaan met drinken om de schade van de afgelopen drie maanden een beetje in te halen. Naar de kinderen, waar ze steeds van gezegd hadden zoveel te houden, hebben ze verder niet naar omgekeken.

Het laatste wat we nu gedaan hebben om de meisjes toch te helpen, is hun oudste broer, we noemen hem maar even Hector, die overigens wel wil deugen, een baan in een van de kinderrestaurants te geven. Hij gaat in de toekomst voor zijn kleine zusjes en broertje zorgen. Van zijn salaris betaalt hij hun levensonderhoud en hun kamer. De kinderen blijven naar het kinderrestaurant komen zodat een groot deel van de onderhoudskosten gedekt zijn.

Justina en Saul hebben we niet meer gezien. Die zijn ongetwijfeld ergens aan het drinken of liggen hun roes uit te slapen. Het is om zeer kwaad maar ook om zeer triest van te worden. En we zijn natuurlijk beide.

Het verhaal van Justina en Saul staat niet op zichzelf.

Heel veel, zo niet vrijwel alle kinderen die wij opvangen hebben met soortgelijke, soms minder ernstige, soms veel ernstiger situaties te kampen (lees het verhaal van Milagros maar, even verderop in deze nieuwsbrief). Zoals bij Justina en Saul is de situatie die vaak al jaren en jaren duurt hopeloos en onveranderbaar. Het enige dat we echt kunnen doen is de kinderen zoveel mogelijk goeds geven tijdens de uren dat ze bij ons zijn.

Hoe hopeloos de situatie ook is en hoe frustrerend ook, we blijven proberen in individuele gevallen kansen te geven, zoals bij Hector, ook al wordt het maar in 1 op de zoveel gevallen een succes.

Neus

Je neus stinkt. Het lijkt een misselijke grap maar voor Wilbert is het realiteit. En niet zomaar eventjes. Al jaren en jaren wordt hij door vriendjes gemeden omdat hij zo ongelofelijke nare lucht om zich heen verspreidt. Ook wij dachten aan een fabeltje waar iedereen hier zo goed in is. Maar het was dus waar. Al jaren en jaren heeft Wilbert een chronische neusholte annex voorhoofdsholte ontsteking. En die is zo persistent en hevig dat zijn hoofd in een stinkend vuilnisvat is veranderd. Niemand had er ooit wat aan gedaan.

Wij hebben hem naar een dokter gestuurd. Zelfs de mensen in de wachtkamer (de inwoners van Cusco zijn wel wat luchtjes gewend) gingen een blokje om toen hij er een tijdje zat.

De dokter was ook onder de indruk. Hij heeft de holte schoongemaakt, een onsmakelijk karwei, en een berg penicilline voorgeschreven waarmee je een dood paard weer mee op de been zou krijgen. Ook liet hij Wilbert zien hoe hij zelf zijn neusholtes kon schoonspoelen. Er moet daarna zeker een operatie komen om de luchtwegen te remodeleren en te voorkomen dat de chronische ontsteking terug zou keren.

We vonden het verhaal zo triest en Wilbert was zo ongelofelijk gelukkig van het vuil in zijn hoofd verlost te zijn, dat we besloten zijn moeder het geld voor de operatie voor te schieten.

De eerste behandeling en de medicijnen betaalden we wel voor hem. Het goede nieuws is dat het dagelijks schoonmaken en doorspoelen van de neusholte plus het penicilline bombardement zo goed blijken aan te slaan dat de operatie vooralsnog niet nodig lijkt te zijn.

We zien het wel. In ieder geval hebben we een kind weer heel erg gelukkig gemaakt door hem een neus te bezorgen die niet meer stinkt. Ongelofelijk maar waar.

Een van de veel te velen

Juf, ze krijgt een baby! Echt waar, ze heeft het mezelf verteld! Juf hoort wel vaker vreemde verhalen en als het niet zo was geweest dat 'ze' een kind van 8 uit een van de kinderrestaurants was en 'ze' (laten we haar Milagros noemen) de laatste weken extra triest was geweest en om de haverklap huilde, zou de opmerking juf's andere oor direct weer uitgevlogen zijn. Toch maar eens vragen aan Milagros hoe het met haar gaat vond onze juf. Nee hoor niks aan de hand zei de duidelijk uit haar doen zijnde Milagros. Ook een tweede poging tot gesprek leverde niks op dan vage antwoorden. Ik heb een

beetje griep en een beetje buikpijn. Omdat we er van overtuigd waren dat er iets niet pluis was, namen we haar voor de derde keer in vertrouwen en vroegen we door. Met heel kleine beetjes en met een heel klein piepstemmetje kwam het verhaal eruit. Een verhaal dat we niet hadden willen horen maar toch echt waar was. Milagros woont met haar oudere zus, diens man en twee oudere broers in een klein huisje aan de rand van Cusco.

Haar vader en moeder wonen in een dorp ver weg en hadden haar aan de zorg van haar oudste zus toevertrouwd. Dat gebeurt heel vaak omdat het onderwijs in veel dorpen alleen in theorie bestaat. Milagros enige kans op minimaal een beetje onderwijs, was naar de grote stad verhuizen. Haar ouders kwamen eens in de drie maanden naar Cusco om hun dochters op te zoeken. Een reis van meer dan een dag. Eerst ongeveer 8 uur lopen en dan nog eens ongeveer een dag in een bus. In dit geval niet meer dan een open veewagen. De reis, die nog geen 2 dollar kost, is voor de ouders vrijwel onbetaalbaar en om een paar keer per jaar hun kinderen in Cusco te kunnen zien, moeten zij zeer hard werken.

Kort maar krachtig: Milagros was meerdere malen verkracht. Door haar minderjarige neefje. En ook meerde malen door haar zwager kwam er later uit. We twijfelden nauwelijks aan haar verhaal. Te veel details. Medisch onderzoek en sessies met onze psychiater bevestigden dat het om een compleet echt verhaal ging.

Hoewel we weten dat het heel vaak gebeurt, we zijn er zeker van dat verkrachting van minderjarigen (meerderjarigen tellen we maar even niet mee, dat is al zo gewoon) schering en inslag is. Er moeten zeker 10-tallen kinderen in ons kinderrestaurant slachtoffer zijn van aanrandings- en verkrachtingspraktijken, vaak binnen de familie of aangetrouwde familiesfeer. Misschien zijn het wel meer dan 10-tallen. 'Ik vermoord je als je ooit iets zegt' had de zwager zijn kleine huisgenootje toevertrouwd, en dat geloofde ze, misschien niet eens ten onrechte. Vandaar dat ze haar mond had gehouden. Ook verschrikkelijk is dat, ook in het geval van Milagros, bijna altijd veel meer mensen op de hoogte zijn. Haar oudste zus wist van alles maar was eveneens doodsbang en heeft haar zusje op geen enkele wijze in bescherming genomen. Het kleine meisje stond er werkelijk helemaal alleen voor.

Ook dat is een algemeen patroon. Zelfs moeders springen zeer zelden in de bres. Bang of afgestompt. Het is hen ook al zo vaak overkomen en een straf komt er toch niet. Dat is nog een belangrijke reden meer waarom dit soort praktijken geen eind lijken te hebben. Je kunt aangifte doen maar 9 van de 10 keren zegt de politie na het verhaal aangehoord te hebben: Echt waar? Weet je het wel heel zeker? Of heb je het zelf niet een beetje uitgelokt? Kijk nou eens, het is je familie! Weet je niet dat er een straf van 20 jaar tot levenslang op staat als je kinderen verkracht? Dat doe je je familie toch niet aan? Weet je wat, ik zal wel eens met je zwager spreken en zeggen dat ie wat beter op je let.

De dader wordt slachtoffer en kan naar huis, waar dreigementen en andere ellende ongestraft uitgevoerd kunnen worden. Je moet wel heel sterk in je schoenen staan om een aangifte bij de rechter te krijgen. Wij zijn wel wat gewend maar ook wij hebben ervoor moeten moeten knokken om het strafproces, dat nu loopt, gerealiseerd te krijgen. De minderjarige neef zit vast. De zwager, die eerder nog bij ons op bezoek kwam om te zeggen dat het proces moest stoppen omdat het allemaal gelogen was (zijn nichtje was eigenlijk, onder ons gezegd een beetje gestoord), bleek een stroom van andere meisjes op zijn minst aangerand te hebben. Hij wachtte ze op bij school en lokte ze mee naar huis. Toen hem duidelijk was dat het proces door zou gaan, heeft hij de benen genomen. Hij werkt nu in de jungle, hoorden we zeggen.

De zus is officieel medeplichtig en kan, mits aangeklaagd, 10 of meer jaren gevangenisstraf tegemoet zien. Haar angst heeft haar de andere kant op doen kijken. Ze heeft een kind van 6 maanden van haar zusje's verkrachter. Ze is zelf ook zwanger geworden doordat hij haar verkrachtte. De familie heeft hem gedwongen bij haar te blijven en met haar te trouwen, in ruil voor het niet doen van een aangifte. Absurd natuurlijk dat ze later wel de kleine Milagros aan het stel hebben toevertrouwd.

De ouders moesten, wilde de aanklacht sterk genoeg zijn, mee getuigen. Dat hebben ze gedaan en ze waren werkelijk geschokt door wat Milagros is overkomen. Van hen kregen we de achtergrondverhalen te horen. Het duurde zeker een maand voordat we de ouders te pakken hadden. Hun dorp heeft geen telefoon en is alleen bereikbaar via de radio. De hele maand hebben we oproepen uitgezonden waar ze uiteindelijk op reageerden. We hadden de ouders ook nodig om akkoord te geven op de plaatsing van Milagros in een van onze twee meisjeshuizen. Milagros woont nu bij ons, bij Angel en Angela om precies te zijn.

Het gaat nog steeds slecht met haar. Ze is heel depressief en huilt veel. Zowel Milagros als Angel en Angela volgen een intensieve therapie. We hopen Milagros zo een beetje op het spoor te krijgen en Angel en Angela te leren hoe ze haar het best kunnen begeleiden.

Milagros verhaal, is net als het verhaal van Justinia en Saul geen uitzondering. Het aantal verkrachtingen, van kinderen, meisjes en jongentjes en van volwassenen, is heel hoog. Het aantal

mannen dat er mee weg komt is dat eveneens. Dreigen blijkt een effectief en beproefd middel om slachtoffers de mond te snoeren.

Het gebeurt ook zo vaak en zo velen weten ervan zonder iets te doen dat het soms meer een onvermijdelijk natuurverschijnsel lijkt dan het gigantische en walgelijke onrecht dat het is. Zelden verzamelt een slachtoffer de moed om de politie op te zoeken. Een aangifte doen was zelfs voor ons een worstelwedstrijd met ongelofelijk ongevoelige en bevooroordeelde machoagenten. De wetten zijn er en de straffen zijn fors maar in de praktijk komt er niks van vervolging terecht en bijna iedereen weet dat. Eigenlijk mag je zeggen dat vrouwen en vooral meisjes zeker in de buurten waar onze kinderen vandaan komen mazzel hebben als ze hun jeugd seksueel onbeschadigd doorkomen.

Het is walgelijk maar zoals zoveel in een land als Peru, niet, althans nu niet, op te lossen. De rechtzaak loopt maar we hebben er eerlijk gezegd weinig vertrouwen in dat het ooit op iets uitloopt. Gelukkig hebben we Milagros kunnen redden van verdere ellende. Maar voorkomen konden we het niet.

Kampioenen

In onze sporthal worden dagelijks meer calorieën verbrand dan een olifant kan opeten, hebben we het gevoel. De helft van de energie gaat op aan rennen en vliegen. Een ander groot deel aan hard gillen en krijsen en nog geen paar procent aan gecontroleerd je best doen om een beetje lijn in je sportieve prestaties te brengen. Onze sportprofs hebben er hun handen vol aan. Omdat onze opdracht aan hen is dat ze er vooral voor moeten zorgen dat de kinderen allereerst maximaal plezier hebben en ontspanning en pas daarna iets hoeven te leren, maken ze van de sportuurtjes gelukkig geen militaire oefening.

Maar de meeste oudere kinderen willen dat wel anders. Ze hebben natuurlijk de leeftijd om ook iets gedisciplineerds te kunnen doen zonder dat het direct saai wordt. Iets leren, iets beter kunnen dan de vorige keer is voor hen leuk. Neem bijvoorbeeld onze twee voetbalteams. Twee en twintig echte straatschoffies die zich voor geen millimeter sparen en als ze een bal zien, volkomen door het lint gaan. Ze blijven de complete wedstrijd, van de eerste tot de laatste seconde, als dollen heen en weer stuiten, schoppen zo hard ze kunnen in de richting van de bal of er nu iemand in de buurt staat die geraakt kan worden of niet, gooien zichzelf zonder pardon tussen hun schoppende of koppende collega neuroten, of ze zelf geraakt zullen worden of niet. Menig voetbalcoach zou een traantje wegpinken bij het zien van zoveel ongebreidelde (maar ongerichte) inzet en energie. Het is een feest om naar te kijken. En het is bijna niet te volgen zo snel gaat alles. Meestal merk je aan het gejuich dat er een doelpunt is. De bal ging te snel om hem steeds in het vizier te kunnen houden. Jorge, onze voetbalcoach heeft het wonder verricht om van dit schoppende gekkenhuis een team te maken.

Er wordt nu (soms) echt verdedigd hoewel nooit iemand daar voorheen de lol van inzag. Er is zelfs een enigszins serieuze opstelling. Gevolg is (we waren echt onder de indruk toen we het hoorden) dat onze beide onderdeurtjesteams tot de besten van Cusco gepromoveerd blijken te behoren. In de scholencompetitie waar wij als stichting aan mee mogen doen, zijn onze helden gevreesd. Ongelofelijk want, hun tegenstanders zijn zeker een kop groter en komen van de beste privé-scholen van Cusco. De mooiste overwinning was een 10-1 score tegen het duurste en meest arrogante schoolteam van de stad. Een enorme opsteker voor onze mannen die vast kampioen gaan worden. Er zijn nog maar een paar wedstrijden te gaan. Geweldig dat de kinderen die natuurlijk uit de allerlaagste sociale regionen komen het letterlijk en figuurlijk zo ver hebben geschopt.

Slaap

In Peru verplaatst bijna iedereen zich met de bus. Kleine combibusjes in de stad. Als er in Nederland nog geen 10 mensen in mogen, sjezen ze in Peru met bijna het dubbele aantal door de stad. Krijg je de deur dicht, en zelfs dat is niet altijd nodig, dan is het ok. Als je naar een andere stad wilt zit je in een grotere bus.

Vaak zijn het oude, geïmporteerde vrachtwagenonderstellen voorzien van een nieuwe bovenkant. De bus lijkt dan heel wat maar is verkeerstechnisch vaak een zootje. Er gebeuren zeer regelmatig forse ongelukken waarbij bussen op elkaar botsen, in ravijnen of rivieren storten of gewoon van de weg raken en over de kop slaan. Per ongeluk zijn er vaak meerdere doden te betreuren. Of iedereen komt om. Van de weg raken komt misschien nog wel het vaakst voor. Chauffeurs worden door hun werkgevers gedwongen absurde uren te maken.

Doe je er niet aan mee om 12 of 20 uur achter het stuur te zitten dan ben je geen echte chauffeur en natuurlijk kan je naar je baan fluiten.

De chauffeur van de bus waarin onze zwemleraar met ouders en kinderen op weg was naar een schoolkampioenschap in Arequipa had ook nauwelijks geslapen na een slopende reis.

Het is bijna zeker dat hij in slaap is gevallen en dat de bus met tientallen passagiers van de weg raakte. De tol was, naast een aantal gewonden, 7 doden. Volwassenen en kinderen. Onze zwemleraar

heeft nog geleefd, maar de uren naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis waren te lang. Onze kinderen, wij en iedereen op de school waar hij les gaf waren compleet van de kaart. Een verschrikkelijk ongeluk dat nooit had mogen of hoeven gebeuren als er controle was geweest of beter gezegd als de bestaande controle gewoon gefunctioneerd zou hebben, wat heel vaak gewoon uit ongeïnteresseerdheid niet gebeurt, of waar bijna iedereen, vanwege de overal doorgewoekerde corruptie, makkelijk onderuit komt.

Hollands waar

Het is lang niet eenvoudig om schone en kwalitatieve ingrediënten te vinden voor de kinderresterants. Hygiëne wordt bijna nooit echt serieus gecontroleerd en boeren gebruiken pesticide te pas en te onpas. Misschien wel omdat het hier niet als gif in de winkels ligt maar onder de noemer medicijn wordt verkocht.

We waren verrast toen we Marjan, een Nederlandse die we al wat langer kennen, ons kwam vertellen dat ze jam, kaas en yoghurt ging produceren. Of dat wat voor ons was.

We probeerden alles en waren gelijk verkocht.

Als een van de weinigen heeft ze een officieel hygiënecertificaat veroverd (ja, het bestaat wel) en haar producten waren veel lekkerder en van veel hogere kwaliteit dan wat we in de winkels kochten. Maar wat de doorslag gaf is dat Marjan haar hele productie uitvoert met de hulp van slechziende en dove of slechthorende Peruanen.

Marjan heeft zelf een ernstige gezichtshandicap en is naar Peru gekomen om, net zoals wij, iets te doen, in dit geval voor slechzienden en geheel of gedeeltelijke doven. Wij vonden dat alleen al geweldig. Voor gehandicapten bestaat er feitelijk geen hulp, laat staan dat zij ooit normaal werk zouden kunnen vinden.

We hebben gelijk een zodanige reuze order geplaatst (we verstoken heel wat kazen, jam en yoghurt in onze restaurants en dat wordt alleen maar meer in de toekomst) dat Marjan het Spaans benauwd kreeg. Ze kon het maar net aan (of eigenlijk in het begin net niet) en heeft op slag haar capaciteit moeten verzoefvoudigen. En natuurlijk hadden we ook dat nooit gedacht, dat we onze kinderen 'Hollands waar' voor zouden schotelen terwijl we tegelijkertijd weer een aantal bijzondere arbeidsplaatsen veilig zouden stellen.

Meer hulp

In onze vorige nieuwsbrief schreven we over onze oudste vierjarige dochter Panay. We wisten toen net dat ze autistisch was. Nu we meer tests gedaan hebben is zelfs het beetje twijfel dat we hadden verdwenen. Ze is werkelijk autistisch. 'Moderate' in vaktermen. We waren er kapot van toen we het hoorden en zullen dat altijd op zijn minst wel een beetje blijven.

We vonden het heel bijzonder dat we naar aanleiding van het stukje over Panay (maar ook naar aanleiding van het stukje over de niet zo kaarsrechte levenswandel van onze jongens) zoveel bemoedigende en meelevende brieven kregen. Dat was werkelijk heel fijn. Panay doet het overigens relatief goed. Haar gedrag is veel verbeterd. Ze volgt een intensief therapieprogramma.

Zeer bijzonder is dat we, juist in een stad als Cusco, waar de medische zorg nog net niet middeleeuws meer is en psychiatrische zorg voor de 400.000 inwoners bestaat uit niet meer dan 1 bomvolle inrichting waar 250 ernstige gevallen voornamelijk gedrogeerd hun leven slijten, iemand tegenkwamen die wel professioneel therapie kan geven. Nog curieuzer is dat Olga de dochter is van de huisbaas waarvan we ons eerste huis huurden. Het huis waar we woonden jaren voordat Panay geboren zou worden. We mogen gerust zeggen dat Olga een van de weinigen in Peru is die op 'Westers' niveau bezig is met kinderen zoals Panay. De arts die Panay in Nederland onderzocht vertelde dat je zelfs in Nederland veel moeite zou moeten doen om zo snel goede therapie te kunnen regelen. We zijn dus hartstikke blij met Olga, die een crèche heeft, en Panay in therapie heeft.

Met de ontdekking van Panay's autisme, kwamen we er ook achter dat de situatie van autistische kinderen en andere kinderen met handicaps zoals bijvoorbeeld het syndroom van Down, in Cusco miserabel is met grote gevolgen voor deze toch al zo geraakte kinderen. Bijna niemand herkent bijvoorbeeld autisme of adhd. De kinderen die dat hebben worden vaak gezien als verwenne, brutale nesten die met opzet aan het klieren zijn en die vooral flink aangepakt moeten worden. Dat gebeurt dan ook. Menig kind met een psychische stoornis wordt geslagen, gestraft, vastgebonden, vernederd, uitgesloten en toegeschreeuwd door ouders maar ook op school.

Ze raken alleen maar nog meer in de war en raken nog meer in paniek. We moeten er niet aan denken dat zoiets met een kind als Panay gebeuren zou. We weten hoe super gevoelig en kwetsbaar dergelijke kinderen zijn.

Die keiharde benadering hangt natuurlijk samen met het feit dat ouders en leraren in ruime mate onwetend zijn. Autisme bestaat niet in Cusco terwijl er honderden autistische kinderen moeten zijn. Hy-

peractiviteit en andere stoornissen, precies hetzelfde verhaal. Kinderen met zichtbare handicaps zoals kinderen met het syndroom van Down, worden simpelweg weggestopt of naar familie ver weg gestuurd.

Olga, die meerdere kinderen in therapie heeft, wil er iets aan doen. Wij zijn natuurlijk vanwege Panay extra gevoelig en extra betrokken bij het onderwerp. We zijn er met Olga van overtuigd dat het heel hard nodig is dat er iets gedaan wordt om deze volkomen weerloze en onschuldige kinderen op zijn minst te redden van de mishandeling die ze nu veelal ten deel valt. We besloten dan ook Olgas plan om een diagnose- en therapiecentrum voor kinderen met autisme, adhd, syndroom van Down en andere storingen op te zetten te steunen. Het past volledig in onze doelstelling en is zeer aan de orde.

Het plan van Olga is een centrum op te zetten waar een diagnose kan worden gesteld. Dat is natuurlijk stap 1. Als je weet wat dat drukke, nooit luisterende, chaotische, schreeuwende, om zich heen slaande, elke nacht 5 keer wakker wordende of teruggetrokken kind mankeert, ben je al een heel eind. Stap twee is kijken naar therapiemogelijkheden of ander begeleiding.

Wij gaan actief helpen het centrum te realiseren. We gebruiken ondermeer onze contacten bij het zoeken van fondsen omdat we het zo belangrijk vinden en het niet zien gebeuren dat er anders zoiets van de grond komt. Voorwaarde is dat zij voor ouders die het niet of moeilijk kunnen betalen gratis of goedkopere hulp aanbiedt. Wij zullen bij extra moeilijke gevallen steeds kijken of extra hulp van ons mogelijk is.

Verder wil Olga een voorlichtingscampagne opzetten waarmee ze in ieder geval scholen wil wijzen op de eventuele aanwezigheid van kinderen met een handicap.

Haar centrum zal gedeeltelijk commercieel van opzet zijn waardoor ze zelf een inkomen heeft en haar personeel kan betalen. Verder helpen wij met nog meer contacten in Nederland. We hopen een permanente uitwisseling te kunnen realiseren tussen Cusco en een Nederlandse Universiteit, zodat kennis in de vorm van testmethodes en therapieaanpak steeds up to date zal zijn. Eerlijk gezegd: de eerste contacten zijn er al en we zijn er vrijwel zeker van dat de uitwisseling er zal komen.

Op termijn zal het nieuwe centrum waarschijnlijk voor honderden kinderen een wereld van verschil maken. En dat is toch wat we steeds voor ogen hebben gehad. We houden u op de hoogte van de vorderingen. We zullen er geen gras over laten groeien.

Tenslotte

Meestal pas als we u schrijven realiseren we ons dat er weer zoveel gepasseerd is. In onze vorige nieuwsbrieven hebben we enigszins laten doorschemeren dat we het gevoel hadden het af en toe wel heel flink voor onze kiezen te krijgen. Dat is nu niet anders, vooral omdat bijna alle gebeurtenissen zo'n grote emotionele impact hebben. Ook lijkt het nooit op te houden. Natuurlijk is het vooral moeilijk te verkroppen dat je zelfs met veel moeite en de beste wil van de wereld situaties niet kunt veranderen en ze moeten laten zoals ze zijn. Het is niet makkelijk maar we hebben er uiteindelijk zelf voor gekozen, en er zijn heel wat meer mensen met een zwaardere baan. U hoeft met ons geen medelijden te hebben, we slaan ons er zeker doorheen, ook omdat er steeds weer, voor bijna alle problemen oplossingen kwamen.

Het helpt om te zien dat zo velen om ons heen een veel en veel zwaarder bestaan hebben dan wij ooit zullen krijgen. We denken vaak: Het was wel erg, maar eigenlijk gaat het alweer beter. En als je dat maar (echt) blijft denken en voelen, krijgt bijna niks je uit het lood.

U kunt zich nauwelijks voorstellen hoe fijn het is dat we zoveel steun blijven ervaren. Dat we niet bang hoeven zijn dat we opeens de middelen niet meer zouden hebben om aan te pakken wat we aan willen pakken. We groeien weliswaar fors in een paar jaar maar hebben dat niet, en zullen dat niet, ten koste laten gaan van de kwaliteit van wat we doen. Het scheelt uiteraard dat we onze projecten steeds in relatief kleine stukjes opdelen, waar we elk een deelverantwoordelijke voor kunnen aanstellen en dat we niet alles omgetoverd hebben tot 1(te) groot geheel.

Ergens zal de groei natuurlijk stoppen, misschien zijn we wel op een punt aangeland waar we ons voorlopig koest moeten houden (hoewel we hebben stiekem alweer een nieuw plan, maar dat blijft nog even geheim). We zien het wel. U kunt van ons aannemen dat we voorzichtig zijn met uitbreiding en dat we alleen verder gaan als we zeker zijn dat wat we hebben opgebouwd niet zal lijden onder wat we nieuw beginnen.

We houden steeds voor ogen dat het uiteindelijk draait om die kleine mannetjes en vrouwtjes die we onder onze hoede hebben. U heeft gelezen onder welke omstandigheden de meeste van hen leven. Het lijkt wel oorlog soms. U heeft ook kunnen lezen hoe onmogelijk het lijkt om iets aan de situatie te doen, zolang ouders niet willen veranderen.

Dus blijven we doorgaan met doen wat we doen: de kinderen opvangen en proberen ze een groot deel van hun dag, buiten school een plek te geven die wel zorgzaam en positief is.

Die plek hebben we kunnen maken en kunnen we aan al die honderden verschoppelingen blijven geven doordat er zoveel steun blijft komen.

Het is de plek waar ze hun maag kunnen vullen, een warme douche krijgen al is het niet iedere dag, waar ze volwassenen tegen komen die ze nu eens niet na een halve minuut geïrriteerd toeschreeuwen. De plek waar ze wormen kunnen zoeken en worteltjes kunnen zien groeien, zich voetbalkampioen van Cusco kunnen schoppen, waar je eens lekker tegen een juf aan kan hangen. De plek waar een dokter je wratten, waar je je zo voor schaamt, eindelijk eens van je handen haalt, waar ze erachter komen en je proberen te helpen als er iets heel ergs met je is gebeurd.

De plek waar je waarschijnlijk veel en veel meer thuis bent dan dat je ooit in je eigen huis zult zijn.

We wensen u vanuit Peru, waar gelukkig niet alles zo ellendig is als uit sommige verhalen misschien wel lijkt, heel fijne feestdagen en veel voorspoed in het komende jaar.

Jolanda van den Berg, Titus Bovenberg Cusco, december 2004

Contactpersonen van de 'Vrienden van Niños'

In het afgelopen jaar werden ook de Vrienden van Niños vaak geconfronteerd met de vraag:

Is het voor Jolanda en Titus nog wel te doen om het gehele project met restaurants, meisjeshuizen, hotels en hun eigen gezin op een goede verantwoorde wijze volgens hun doelstelling te managen. "Het wordt zo groot..!?"

Mogen wij als dierbaren van onze helden deze ongerustheid direct wegnemen. Jolanda en Titus hebben bijzondere talenten tot hun beschikking en gebruiken ze goed. Het gehele project bestaat bovendien uit deelprojecten op verschillende locaties. Daar gelden afzonderlijke verantwoordelijkheden en ze hebben bovendien goede mensen om zich heen verzameld. Die assistenten verrichten goed werk en kunnen hen daarom van vele dagelijkse werkzaamheden ontlasten. Nee, dat zit wel goed daar bij Niños. Hun nieuwe plannen getuigen in deze van beheersbaarheid van het gehele project. Tenslotte maken wij van de gelegenheid gebruik om allen met wie wij in het afgelopen jaar op welke wijze persoonlijk contact hadden, feestelijke dagen en een voorspoedig 2005 toe te wensen.

Voor alle informatie over het Niños project kunt u naast het secretariaat ook terecht bij de Vrienden van Niños:

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl
tel: 010-4739709 of 06-22106657
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl
tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of
06-21206247

Adres- en overige gegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089

Bankrekening: 43 99 71 365

E-mail: ninos.unidos.peruanos@avop.nl of
l.vastmans@avop.nl

Website: <http://www.ninoshotel.com>

Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de

BICcode: ABNANL2A en de

IBAN-code: NL62ABN0439971365

niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Digitale nieuwsbrief

Aanmelden:

De respons op ons verzoek om de nieuwsbrief vanuit efficiency en kostenbesparing digitaal te versturen, heeft veel positieve reacties opgeleverd. Vanzelfsprekend zijn wij daar heel blij mee. Graag herhalen wij nog een keer deze uitnodiging, want alle kostenbesparingen komen ten goede aan de kinde-

ren in Peru. Aanmelden is heel eenvoudig: stuur een mailtje naar l.vastmans@avop.nl met uw volledige adresgegevens en e-mailadres. U heeft de nieuwsbrief dan sneller in huis en ontvangt ook kleine leuke tussendoor berichtjes.

Uiteraard is dit een vrijblijvend verzoek; donateurs die dit om wat voor reden niet wenselijk achten, zullen de nieuwsbrief gewoon per post blijven ontvangen!